Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 26 юни 1990 година

относно ветеринарно-санитарните условия, регулиращи движението и вноса от трети страни на еднокопитни животни

(90/426/ЕИО)

(ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 42)

Изменена с

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Директива 90/425/ЕИО на Съвета от 26 юни 1990 година	L 224	29	18.8.1990
►**M2**	Директива 91/496/ЕИО на Съвета от 15 юли 1991 година	L 268	56	24.9.1991
►**M3**	Решение 92/130/ЕИО на Комисията от 13 февруари 1992 година	L 47	26	22.2.1992
►**M4**	Директива 92/36/ЕИО на Съвета от 29 април 1992 година	L 157	28	10.6.1992
►**M5**	Решение 2001/298/ЕО на Комисията от 30 март 2001 година	L 102	63	12.4.2001
►**M6**	Решение 2002/160/ЕО на Комисията от 21 февруари 2002 година	L 53	37	23.2.2002
►**M7**	Регламент (ЕО) № 806/2003 на Съвета от 14 април 2003 година	L 122	1	16.5.2003
►**M8**	Директива 2004/68/ЕИО на Съвета от 26 април 2004 година	L 226	128	25.6.2004
►**M9**	Директива 2006/104/ЕО на Съвета от 20 ноември 2006 година	L 363	352	20.12.2006

Изменена с

►**A1**	Акт за присъединяване на Австрия, Финландия и Швеция	C 241	21	29.8.1994
►**A2**	Акт относно условията за присъединяване към Европейския съюз на Чешката република, Република Естония, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Република Унгария, Република Малта, Република Полша, Република Словения и Словашката република и промените в учредителните договори на Европейския съюз	L 236	33	23.9.2003

▼B

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 26 юни 1990 година

относно ветеринарно-санитарните условия, регулиращи движението и вноса от трети страни на еднокопитни животни

(90/426/ЕИО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 43 от него,

като взе предвид предложението на Комисията ([1]),

като взе предвид становището на Европейския парламент ([2]),

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ([3]),

като има предвид, че еднокопитните като живи животни са включени в списъка продукти в приложение II към Договора;

като има предвид, че за да се осигури рационалното развитие на производството на еднокопитни животни, като за целта се увеличи производителността в този сектор, трябва да се изработят правила, регулиращи движението на еднокопитни животни между държавите-членки на общностно равнище;

като има предвид, че отглеждането и развъждането на еднокопитни животни, и в частност на коне, е по принцип включено в земеделските дейности; като има предвид, че то представлява източник на доходи за част от земеделското население;

като има предвид, че различията по отношение на ветеринарно-санитарните изисквания в държавите-членки трябва да бъдат премахнати, за да се насърчи търговията с еднокопитни животни в Общността;

като има предвид, че за да насърчи хармоничното развитие на търговията в Общността, трябва да се изработи система на Общността, регулираща вноса от трети страни;

като има предвид, че условията за движение на регистрирани еднокопитни животни на национална територия, снабдени с идентификационен документ, също трябва да бъдат регулирани;

като има предвид, че за да бъдат обект на търговия, еднокопитните животни трябва да отговарят на някои ветеринарно-санитарни изисквания, така че да се избегне разпространението на заразни болести; като има предвид, че в частност е подходящо да се предвиди възможна регионализация на ограничителните мерки;

като има предвид, че по същата причина трябва да бъдат определени условия, отнасящи се до транспорта;

като има предвид, че за да се гарантира, че тези изисквания са спазени, трябва да се вземат мерки за издаване от официален ветеринарен лекар на здравен сертификат, придружаващ еднокопитните животни до местоназначението им;

като има предвид, че организацията и последващите проверки, които се провеждат от държавите-членки на местоназначението, и

([1]) ОВ C 327, 30.12.1989 г., стр. 61.
([2]) ОВ C 149, 18.6.1990 г.
([3]) ОВ C 62, 12.3.1990 г., стр. 46.

▼B

предпазните мерки, които следва да се изпълняват, трябва да бъдат определени в рамките на правила, изработени за ветеринарни проверки при търговията с живи животни в Общността с оглед изграждането на вътрешния пазар;

като има предвид, че трябва да се предвиди възможността за извършване на проверки от Комисията; като има предвид, че тези проверки трябва да се извършват в сътрудничество с компетентните национални органи;

като има предвид, че при определяне на разпоредбите на Общността, приложими за вноса от трети страни, се изисква да бъде съставен списък на трети страни или части от трети страни, от които могат да бъдат внасяни еднокопитни животни;

като има предвид, че изборът на тези страни трябва да бъде основан на критерии от общ характер, като здравословното състояние на живите животни, организацията и правомощията на ветеринарните служби и санитарното законодателство, което е в сила;

като има предвид, че освен това вносът на еднокопитни животни не трябва да бъде разрешен от страни с наличие на заразни или инфекциозни болести по животните, представляващи риск за живите животни в Общността, или които са били свободни от такива инфекции за много кратък период; като има предвид, че такива съображения са валидни също за внос от трети страни, в които се провежда ваксинация срещу такива болести;

като има предвид, че общите условия, приложими за вноса от трети страни, трябва да бъдат допълнени със специални условия, изработени на базата на здравната обстановка във всяка от тях; като има предвид, че техническият характер и разнообразието на критериите, от които тези специални условия зависят, изискват за тяхното дефиниране прибягване до гъвкава и бърза процедура на Общността, в рамките на която Комисията и държавите-членки си сътрудничат тясно;

като има предвид, че представянето на общ образец на сертификат при вноса на еднокопитни животни съставлява ефикасно средство за проверка на прилагането на правилата на Общността; като има предвид, че такива правила могат да включват специални разпоредби, които могат да варират според третите страни, и като има предвид, че на това трябва да се обърне внимание при изработване на образци на сертификати;

като има предвид, че е необходимо да бъдат ангажирани ветеринарни експерти на Общността в осъществяването на контрол върху изпълнението на изискванията по настоящата директива, в частност в трети страни;

като има предвид, че извършваните при вноса проверки трябва да включват произхода и здравословното състояние на еднокопитните;

като има предвид, че държавите-членки трябва да имат право, при преистигането на еднокопитни от вида „equidae“ на територията на Общността и по време не транзитното преминаваие до местоназначението им, да предприемат всичкн мерки, включително колене и унищожаване, необходими за делите на безопасността на общественото здраве и на здравето на животните;

като има предвид, че общи правила, приложими за извършваните при вноса проверки, трябва да бъдат дефинирани в една обща рамка;

като има предвид, че всяка държава-членка трябва да има правото да наложи незабавна забрана за вноса от трета страна, когато този внос може да представлява опасност за здравето на животните; като има предвид, че в такъв случай координацията на поведението на държавите-членки по отношение на тази трета страна трябва да

▼B

бъде осигурена незабавно, без да се засягат възможните изменения на списъка от страни, от които е разрешен износът в Общността;

като има предвид, че разпоредбите на настоящата директива трябва да бъдат преразгледани във връзка с изграждането на вътрешния пазар;

като има предвид, че трябва да се вземат мерки за процедура, установяваща тясно и ефикасно сътрудничество между Комисията и държавите-членки в рамките на Постоянния ветеринарен комитет,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА 1

Общи разпоредби

Член 1

Настоящата директива определя ветеринарно-санитарните условия относно движението между държавите-членки и вноса от трети страни на еднокопитни животни.

Член 2

За целите на настоящата директива:

а) „стопанство“ означава селскостопанско или обучаващо заведение, конюшня или най-общо казано всяко съоръжение или помещение, в което еднокопитните животни обичайно са държани или отглеждани, за каквато и да е цел;

б) „еднокопитни животни“ означава диви или опитомени животни от вида на конете (включително зебри) или магаретата, или потомство на кръстоски от тези видове;

в) „регистрирани еднокопитни животни“ означава всяко еднокопитно животно, регистрирано, както е определено в Директива 90/427/ЕИО ([1]), идентифицирано посредством идентификационен документ, издаден от животновъдните органи или други компетентни органи на страната, от която животното произхожда, която води родословна книга или регистър за тази порода еднокопитно животно, или всяка международна асоциация или организация, която отглежда коне за състезания или надбягвания;

г) „еднокопитни животни за клане“ означава еднокопитни животни, предназначени да бъдат транспортирани директно или след преминаване през пазар или одобрен събирателен пункт до кланицата за клане;

д) „еднокопитни животни за отглеждане и разплод“ означава еднокопитни животни, различни от посочените в букви в) и г);

е) „държава-членка или трета страна, свободна от африканска чума по конете“ означава държава-членка или трета страна, в която няма клинична, серологична (при неваксинирани еднокопитни) или епидемиологична поява на африканска чума по конете на съответната територия през предходните две години, и в която не са правени ваксинации срещу болестта през предходните 12 месеца;

ж) „болести, които подлежат на задължително обявяване“ означава болестите, изброени в приложение А;

([1]) ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 55.

▼B

з) „официален ветеринарен лекар“ означава ветеринарен лекар, посочен от компетентните централни органи на държава-членка или на трета страна;

и) „временно приемане“ означава статус на регистрирано животно, произхождащо от трета страна и прието на територията на Общността за период до 90 дни, който се определя от Комисията съгласно процедурата, изложена в член 24, в зависимост от здравната обстановка в страната по произход.

ГЛАВА II

Правила за движение на еднокопитни животни

Член 3

Държавите-членки разрешават движението на еднокопитни животни, регистрирани на тяхната територия, или изпращат еднокопитни до друга държава-членка само ако отговарят на изискванията, определени в членове 4 и 5.

Въпреки това компетентните органи на държавите-членки по местоназначението могат да предоставят общи или ограничени дерогации по отношение на движението на еднокопитни животни, които:

— са били яздени или взети за спортни или развлекателни цели покрай пътища, разположени близо до вътрешните граници на Общността,

— вземат участие в културни или подобни мероприятия, или в дейности, организирани от оправомощени местни органи, намиращи се близо до вътрешните граници на Общността,

— са предназначени изключително за временна паша или работа близо до вътрешните граници на Общността.

Държави-членки, които се ползват от това разрешение, информират Комисията за съдържанието на предоставените дерогации.

Член 4

1. Еднокопитните животни не трябва да показват клинични признаци на заболяване при инспекция. Инспекцията трябва да се извършва 48 часа преди тяхното качване или натоварване. За регистрирани еднокопитни животни обаче, тази инспекция, без да се засяга член 6, се изисква само за търговия в Общността.

2. Без да се засягат изискванията по параграф 5 относно болестите, подлежащи на задължително обявяване, официалният ветеринарен лекар трябва по време на инспекцията да се увери, че няма никакво основание — в частност на базата на декларации на собственика или животновъда — за заключение, че еднокопитните животни са били в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна или заразна болест през петнадесетте дни непосредствено преди инспекцията.

3. Еднокопитните не трябва да са предназначени за клане съгласно национална програма за ликвидиране на заразна или инфекциозна болест.

▼B

4. Еднокопитните трябва да бъдат идентифицирани по следния начин:

i) за регистрирани коне — посредством идентификационен документ, предвиден в Директива 90/427/ЕИО ([1]), удостоверяващ в частност, че член 5, параграфи 5 и 6 са били спазени; официалният ветеринарен лекар следва да прекрати валидността на този документ за срока на забраните, предвидени в параграф 5 или в член 5; след клането на регистрирания кон документът трябва да бъде върнат на органите, които са го издали; процедурата за изпълнение на настоящата точка се приема от Комисията съгласно процедурата, определена в член 24;

ii) за еднокопитни животни за отгелждане и разплод — идентификация по метод, който се определя от Комисията съгласно процедурата, изложена в член 24.

До въвеждането на този метод остават приложими официално одобрените национални идентификационни методи, при условие че са съобщени на Комисията и другите държави-членки до три месеца от датата, на която настоящата директива е приета.

5. В допълнение към изискванията, изложени в член 5, еднокопитните животни не трябва да произхождат от стопанство, което е било подложено на една от следните забрани:

а) ако всички животни от видове, предразположени към болестта, установена в стопанството, не са били заклани, периодът на забрана относно стопанството по произход трябва да бъде поне:

— шест месеца за еднокопитни животни със съмнения за дурин по конете, считано от датата на последния действителен или възможен контакт с болно животно; въпреки това за жребец забраната се прилага, докато животното бъде кастрирано,

— шест месеца в случай на сап или конски енцефаломиелит, считано от датата, на която са заклани еднокопитните животни, страдащи от въпросната болест,

— в случай на инфекциозна анемия до датата, на която, след като инфектираните животни са били заклани, останалите животни са показали отрицателна реакция на два теста на Когинс, извършени в разстояние от три месеца,

— шест месеца в случай на везикулозен стоматит,

— един месец от последния отбелязан случай на бяс,

— 15 дни от последния отбелязан случай на антракс;

б) ако всички животни от видове, предразположени към болестта, установена в стопанството, са били заклани и помещенията дезинфектирани, срокът на забраната е 30 дни, считано от деня, в който животните са унищожени и помещенията дезинфектирани, с изключение на антракса, когато периодът на забраната е 15 дни.

Компетентните органи могат да предоставят дерогация по отношение на тези забрани за хиподруми и надбягвания и уведомяват Комисията за естеството на всяка предоставена дерогация.

6. Когато държава-членка изработва или е изработила доброволна или задължителна програма за контрол за болест, към която еднокопитните животни са предразположени, тя може да представи програмата на Комисията до шест месеца от нотифицирането на настоящата директива, като подчертава в частност:

([1]) ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 55.

▼B

— разпространениено на болестта на територията ѝ,

— причините за програмата, като се вземе предвид значимостта на болестта и нейните приходно/разходни предимства,

— географската област, в която програмата ще се изпълнява,

— категориите статус, които да се прилагат за заведенията, стандартите, които трябва да бъдат достигнати за всеки вид, и процедурите за тест, които да се използват,

— процедурите по мониторинг на програмата,

— действията, които трябва да бъдат предприети, ако по някаква причина стопанството загуби статуса си,

— мерките, които трябва да бъдат взети, ако резултатите от проведените тестове съгласно разпоредбите на програмата се окажат положителни,

— недискриминационния характер на търговията на територията на съответната държава-членка по отношение на търговия в Общността.

Комисията преглежда представените програми от държавите-членки. Когато е необходимо, тя ги одобрява съгласно процедурата, определена в член 24. Всички допълнителни гаранции, общи или специфични, които могат да бъдат изисквани при търговия в Общността, могат да бъдат определени съгласно същата процедура. Такива гаранции не трябва да превишават тези, изисквани от държавата-членка на нейната собствена територия.

Програмите, представени от държави-членки, могат да бъдат изменяни или допълвани съгласно процедурата, определена в член 25. Изменения или допълнения към програми, които вече са били одобрени, или към гаранции, които са били дефинирани съгласно втората алинея, могат да бъдат одобрени по същата процедура.

▼M4

лен 5

1. Държава-членка, която не е свободна от Африканска чума по конете по смисъла на член 2, буква е) може да изпраща едно-копитни животни от тази част на нейната територия, която се счита за заразена по смисъла на параграф 2 от настоящия член само при условията, определени в параграф 3 от настоящия член.

2. а) Част от територията на държава-членка се счита за заразена с Африканска чума по конете, ако:

— са открити клинични, серологични (при неваксинирани животни) и/или епидемиологични доказателства за наличие на Африканска чума по конете през последните две години,

— ваксинация срещу Африканска чума по конете е извършена през последните 12 месеца.

б) Частта от територията, считана за заразена с Африканска чума по конете, трябва да обхваща като минимум:

— предпазна зона в радиус от поне 100 км около центъра на заразяване,

▼M4

— наблюдавана зона от поне 50 км, простираща се отвъд предпазната зона, в която не е извършена ваксинация през последните 12 месеца.

в) Правилата, които уреждат мерките за борба с болестта, отнасящи се до териториите и зоните, посочени в букви а) и б), както и съответните дерогации от тези правила, са определени в Директива 92/35/ЕИО ([1]).

г) Всички ваксинирани еднокопитни животни, намерени в предпазната зона, трябва да бъдат регистрирани и идентифицирани в съответствие с член 6, параграф 1 от Директива 92/35/ЕИО.

Идентификационният документ и/или здравният сертификат трябва да съдържат ясно позоваване на тази ваксинация.

3. Държава-членка може да изпраща от територията, посочена в параграф 2, буква б) само еднокопитни животни, отговарящи на следните изисквания:

а) те трябва да бъдат изпращани само през някои периоди на годината, като се има предвид активността на паразитите, носители на зараза, които се определят съгласно процедурата, установена в член 25;

б) те не трябва да показват клинични симптоми на Африканска чума по конете в деня на инспекцията, посочена в член 4, параграф 1;

в) — ако не са били ваксинирани срещу Африканска чума по конете, те трябва да са подложени и да са реагирали отрицателно на тест за свързване на комплемента за Африканска чума по конете, описан в приложение Г, на два пъти, с интервал от 21 до 30 дни между двата теста, вторият от които трябва да е извършен до 10 дни преди изпращането;

— ако са били ваксинирани, те не трябва да са били подложени на ваксинация през предишните два месеца и трябва да са били подложени на теста за свързване, описан в приложение Г на горепосочените интервали, без да са отбелязали увеличение на антителата. По процедурата, изложена в член 24, Комисията може след становището на Научния ветеринарен комитет да признае други методи за мониторинг;

г) те трябва да са били държани в карантинна станция за период минимум от 40 дни преди изпращане;

д) те трябва да са били защитени от паразити, носители на зараза през периода на карантина и по време на транспорта от карантинната станция до мястото на изпращане.

▼B

Член 6

Държавите-членки, въвеждащи алтернативна система за контрол, даваща гаранции, еквивалентни на тези, определени в член 4, параграф 5 по отношение на движението на тяхна територия на еднокопитни животни и регистрирани еднокопитни животни, в частност посредством идентификационен документ, могат да си предоставят дерогации от разпоредбите на член 4, параграф 1, второ изречение и от член 8, параграф 1, второ тире на основата на взаимност.

Те уведомяват Комисията за това.

([1]) ОВ L 157, 10.6.1992 г., стр. 19.

▼B

Член 7

1. Еднокопитните животни трябва да бъдат транспортирани възможно най-бързо от стопанството на произход директно или през одобрен пазар или събирателен пункт, както са определени в член 3, параграф 6 от Директива 64/432/ЕИО до местоназначението с превозни средства или контейнери, които са били редовно почиствани и дезинфектирани с дезинфектант на интервали, които се определят от държавата-членка по изпращане. Превозните средства трябва да са проектирани по такъв начин, че конският тор, боклук или фураж да не могат да изпадат от превозното средство по време на транспортирането. Транспортирането трябва да се извършва по такъв начин, че да се осигури ефективна санитарна защита и хуманното отношение към еднокопитните животни.

2. Държавата-членка по местоназначение може по принцип или на ограничена основа да предостави дерогация от някои изисквания по член 4, параграф 5 за всяко животно, носещо специална маркировка, показваща, че то е определено за клане, при условие че здравният сертификат отбелязва тази дерогация.

В случай на предоставяне на такава дерогация еднокопитните животни за клане трябва да бъдат транспортирани директно до посочената кланица и да бъдат заклани до пет дни от пристигането им в кланицата.

3. Официалният ветеринарен лекар трябва да отбелязва идентификационния номер или номера на идентификационния документ на заклания животно и да изпрати на компетентните органи на мястото по изпращане, по молба на последните, атестация, която удостоверява, че животното е било заклано.

Член 8

1. Държавите-членки гарантират, че:

— регистрирани еднокопитни животни, напускащи техни стопанства, се придружават от идентификационния документ, установен в член 4, параграф 4, както и — ако са предназначени за търговия в Общността — от атестацията, предвидена в приложение Б,

— еднокопитни за отглеждане, разплод и клане се придружават по време на транспортирането им от здравен сертификат, съответстващ на приложение В към настоящата директива.

Сертификатът или — в случай на идентификационен документ — формулярът, съдържащ данни за здравето, трябва, без да се засяга член 6, да бъде изготвен 48 часа преди тяхното натоварване или не по-късно от последния работен ден преди това, на поне един от официалните езици на държавите-членки по изпращане и местоназначение. Валидността на сертификата е 10 дни. Сертификатът трябва да се състои от един лист.

2. Вносът на еднокопитни животни, различни от регистрирани еднокопитни животни, може да се осъществява чрез един здравен сертификат за пратка вместо индивидуалния сертификат, посочен в параграф 1, второ тире.

▼M1

Член 9

Правилата, предвидени в Директива 90/425/ЕИО на Съвета от 26 юни 1990 г. относно ветеринарните и зоотехническите проверки,

▼M1

приложими при търговията в Общността с определени видове живи животни и продукти с оглед завършване изграждането на вътрешния пазар ([1]), се прилагат в частност за проверките на мястото на произход, организацията и предприеманите действия в резултат на проверките, които трябва да се извършат от държавата на местоназначение, и предпазните мерки, които трябва да бъдат въведени.

▼B

Член 10

Ветеринарни експерти от Комисията могат да извършват проверки на място до степента, необходими за осигуряване на еднакво прилагане на настоящата директива, и в сътрудничество с компетентните национални органи. Комисията информира държавите-членки за резултата от тези проверки.

Държавите-членки, на чиято територия се извършва проверка, оказват на експертите всякакво съдействие, необходимо за изпълнение на техните задачи.

Общите мерки за прилагането на настоящия член се приемат съгласно процедурата, установена в член 24.

ГЛАВА III

Правила за внос от трети страни

Член 11

1. Еднокопитните животни, внесени в Общността, трябва да отговарят на условията, изложени в членове 12—16.

2. До датата на влизане в сила на решенията, приети съгласно членове 12—16, държавите-членки прилагат към вноса на еднокопитни животни от трети страни условия, поне еквивалентни на тези, произтичащи от прилагането на глава II.

▼M8

Член 12

1. Вносът на еднокопитни животни в Общността се разрешава единствено от трети страни, включени в списък или списъци, които се изготвят или изменят в съответствие с процедурата, посочена в член 24, параграф 2.

Като се вземе предвид здравното състояние и гаранциите, предвидени в третата страна за еднокопитните животни, може да се вземе решение в съответствие с процедурата, посочена в член 24, параграф 2, така че разрешенията, предвидени в предходната алинея, да се прилагат на цялата територия на третата страна или само на част от тази територия.

За тази цел и въз основа на съответните международни стандарти трябва да се вземе предвид как третата страна въвежда и прилага тези стандарти, по-специално принципа на регионализация на територията ѝ и в съответствие с нейните санитарни изисквания за внос от други трети страни и от Общността.

2. Когато списъците, предвидени в параграф 1, са изготвени или изменени, по-специално внимание се обръща на:

а) здравното състояние на еднокопитните животни, на други домашни животни и на дивата природа в третата страна, като

([1]) ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 29.

▼M8

се вземат по-специално предвид екзотичните болести по животните и всеки аспект на общото здраве и състоянието на околната среда в третата страна, което може да представлява риск за здравето и състоянието на околната среда в Общността;

б) законодателството на третата страна по отношение на здравето на животните и хуманното отношение към тях;

в) организацията на компетентния ветеринарен орган и неговите инспекционни служби, пълномощията на тези служби, надзора върху тях, средствата, с които разполагат, включително щата и лабораторния капацитет за ефективното прилагане на националното законодателство;

г) гаранциите, които компетентния ветеринарен орган на третата страна може да предоставя, удостоверяващи съответствието или еквивалентността със съответните ветеринарномедицински условия, приложими в Общността;

д) дали третата страна е член на Международното бюро по епизоотии (МБЕ) и регулярността и бързината на информацията, предоставяна от третата страна относно съществуването на инфекциозни или заразни болести по еднокопитните животни на нейната територия, по-специално онези болести, изброени от МБЕ и в приложение А към настоящата директива;

е) гаранциите, дадени от третата страна, за пряко информиране на Комисията и държавите-членки:

i) за потвърждаване на появата на инфекциозни болести, изброени в приложение А, при еднокопитни животни и за всяка промяна в политиката на ваксиниране, която засяга такива болести, в рамките на 24 часа;

ii) в рамките на подходящ период, за всяка предполагаема промяна в националните санитарни правила, засягащи еднокопитните животни, по-специално свързани с вноса на еднокопитни животни;

iii) на редовни интервали, за състоянието на здравето на животните на нейната територия относно еднокопитните-животни;

ж) всякакъв опит от предишен внос на живи еднокопитни животни от трета страна и резултатите от всеки извършван граничен контрол при внос;

з) резултатите от инспекции и/или одити, извършвани от Общността в третата страна, по-специално резултатите от заключенията на компетентните органи или, при такова изискване на Комисията, отчет, представен от компетентните органи за извършените от тях инспекции;

и) правилата за предпазване и контрол върху инфекциозни или заразни болести при животните, в сила в третата страна, и тяхното прилагане, включително правила за внос на еднокопитни животни от други трети страни.

3. Комисията предприема необходимите мерки, за да осигури достъп на обществото до актуализираните варианти на всички списъци, изготвени или изменени съгласно разпоредбите на параграф 1.

Тези списъци могат да бъдат комбинирани с други списъци, изготвени с оглед общественото здраве и здравето на животните, и могат също да включват образци на здравни сертификати.

4. Специални условия на вноса за всяка трета страна или група трети страни, с оглед здравето на животните относно еднокопитни животни в дадена трета страна или страни, се уреждат в съответствие с процедурата, посочена в член 24, параграф 2.

▼M8

5. Подробни правила за прилагането на настоящия член и критерии за включване на трети страни или част от трети страни в списъка, предвиден в параграф 1, могат да бъдат приети в съответствие с процедурата, посочена в член 24, параграф 2.

▼B

Член 13

1. Еднокопитните животни трябва да идват от трети страни, които:

а) са свободни от африканска чума по конете;

б) са били свободни две години от венецуелски конски енцефаломиелит (ВКЕ);

в) са били свободни шест месеца от дурин по конете и сап.

2. Комисията може съгласно процедурата, установена в член 24:

а) да реши, че разпоредбите на параграф 1 се прилагат само за част от територията на трета страна.

В случай че изискванията за африканска чума по конете се прилагат на регионална основа, трябва да бъдат спазени най-малко мерките, изложени в член 5, параграфи 2 и 3.

б) да изиска допълнителни гаранции за болести, чужди на Общността.

Член 14

Преди датата на натоварване за транспортиране до държава-членка по местоназначение еднокопитните животни трябва да са пребивавали без прекъсване на територията или част от територията на трета страна или — в случай на регионализация — в частта от територията, определена съгласно член 13, параграф 2, буква а), за период, който се определя в решенията, взети съгласно член 15.

Те трябва да идват от обект, поставен под ветеринарен контрол.

Член 15

Вносът на еднокопитни животни от територията на трета страна или част от нея, определена съгласно член 13, параграф 2, буква а), от списъка, изготвен съгласно член 12, параграф 1, се разрешава, само ако еднокопитните животни, освен изискванията по член 13:

а) отговарят на ветеринарно-санитарните изисквания, приети по отношение на въпросните видове и категории еднокопитни животни съгласно процедурата, изложена в член 24 за внос на еднокопитни животни от тази страна.

Референтната база за определяне на ветеринарно-санитарните изисквания съгласно параграф 1 са стандартите, изложени в членове 4 и 5; и

б) в случай на трета страна, която не е свободна от везикулозен стоматит или вирусен артерит поне за шест месеца, еднокопитните трябва да отговарят на следните изисквания:

i) те трябва да идват от стопанство, което е било свободно от везикулозен стоматит поне шест месеца, и трябва да са реагирали отрицателно на серологичен тест преди изпращането;

▼B

ii) в случай на вирусен артерит мъжките еднокопитни животни трябва, независимо от член 19, ii), да са реагирали отрицателно на серологичен тест или на тест за изолиране на вируса или на някой друг тест, признат съгласно процедурата, установена в член 24, гарантираща свобода от този вирус.

Съгласно процедурата, установена в член 24, и след становище на Научния ветеринарен комитет, Комисията може да определи категориите мъжки еднокопитни животни, към които се прилага това изискване.

Член 16

1. Еднокопитните животни трябва да бъдат идентифицирани съгласно член 4, параграф 4 и придружени от сертификат, изготвен от официален ветеринарен лекар на третата страна износител. Този сертификат трябва:

а) да бъде издаден в деня на товарене на животните за изпращане в държава-членка по местоназначение или — за регистрирани коне — в последния работен ден преди натоварването;

б) да бъде изготвен поне на един от официалните езици на държавите-членки по местоназначение и един от тези на държавата-членка, в която се извършва контрола по вноса;

в) оригиналът му да придружава животните;

г) да удостоверява, че животните отговарят на изискванията по настоящата директива и на тези, установени вследствие на настоящата директива с оглед вноса от трети страни;

д) да се състои от един лист;

е) да бъде изготвен до един получател или — в случай на животни за клане — за една пратка, при условие че животните са правилно маркирани и идентифицирани.

Държавите-членки информират Комисията ако използват тази възможност.

2. Сертификатът трябва да бъде изготвен на формуляр, отговарящ на образеца, установен съгласно процедурата, установена в член 24.

Член 17

Ветеринарни експерти от държавите-членки и Комисията извършват проверки на място за проверка на изпълнението на практика на разпоредбите на настоящата директива и в частност тези на член 12, параграф 2.

Ако при проверките, проведени съгласно условията на настоящия член, се установят сериозни нарушения срещу одобреното стопанство, Комисията незабавно информира държавите-членки и веднага приема решение, временно спиращо действието на одобрението. Окончателното решение се взема съгласно процедурата, предвидена в член 25.

Експертите на държавите-членки, натоварени с тези проверки, се назначават от Комисията по предложение на държавите-членки.

Тези проверки се извършват от името на Общността, която поема на всички разноски, възникнали в тази връзка.

Честотата и процедурата на тези проверки се определя съгласно процедурата, установена в член 24.

▼B

Член 18

1. Непосредствено след пристигане в държавата-членка по местоназначение еднокопитните животни за клане се отвеждат до кланицата директно или през пазар или събирателен пункт, и съгласно ветеринарно-санитарните изисквания се заколват в срок, определен в решенията, които се приемат съгласно член 15.

2. Без да се засягат евентуалните специални условия, които могат да бъдат приети съгласно процедурата, установена в член 24, компетентните органи на държавата-членка по местоназначение могат, на основание от ветеринарно-санитарен характер, да посочат кланицата, в която еднокопитните животни да бъдат отведени.

Член 19

В съответствие с процедурата, изложена в член 24, Комисията:

i) може да реши, че вносът от трета страна или част от трета страна се ограничава до някои видове или категории;

ii) независимо от член 15 установява специалните условия за временно въвеждане на територията на Общността на регистрирани еднокопитни животни или еднокопитни животни, предназначени за специална употреба, или тяхното повторно въвеждане на територията на Общността, след като са били временно изнесени;

iii) определя условията за преобразуване на временното въвеждане в постоянно въвеждане;

▼M8

iv) може да създаде съответна лаборатория в Общността за една или повече от болестите при еднокопитните животни, изброени в приложение A, и се определят функциите, задачите и процедурите относно сътрудничеството с лабораториите, отговорни за диагностициране на инфекциозните болести при еднокопитните животни в държавите-членки.

▼M2

———————

▼B

ГЛАВА IV

Заключителни разпоредби

Член 22

Разпоредбите на настоящата директива, и в частност тези, съдържащи се в член 4, параграф 1, второ изречение и членове 6, 8 и 21, се разглеждат повторно преди 1 януари 1993 г. в рамките на предложенията относно изграждането на вътрешния пазар, за които Съветът взема решение с квалифицирано мнозинство.

Член 23

Комисията изменя приложенията към настоящата директива в съответствие с процедурата, предвидена в член 25.

▼**M7**

Член 24

1. Комисията се подпомага от Постоянния комитет по хранителната верига и опазване здравето на животните, учреден в член 58 от Регламент (ЕО) № 178/2002 ([1]).

2. Когато се прави позоваване на настоящия член, се прилагат членове 5 и 7 от Решение 1999/468/ЕО ([2]).

Периодът, предвиден в член 5, параграф 6 от Решение 1999/468/ЕО, се определя на три месеца.

3. Комитетът приема свой процедурен правилник.

Член 25

1. Комисията се подпомага от Постоянния комитет по хранителната верига и опазване здравето на животните.

2. Когато се прави позоваване на настоящия член, се прилагат членове 5 и 7 от Решение 1999/468/ЕО.

Периодът, предвиден в член 5, параграф 6 от Решение 1999/468/ЕО, се определя на петнадесет дни.

▼**B**

Член 26

Член 34 от Директива 72/462/ЕИО се прилага за изискванията, определени в глава III от настоящата директива.

Член 27

Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, не по-късно от 1 януари 1992 г. Те незабавно информират Комисията за това.

Член 28

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

([1]) ОВ L 31, 1.2.2002 г., стр. 1.
([2]) ОВ L 184, 17.7.1999 г., стр. 23.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ А

БОЛЕСТИ, КОИТО ПОДЛЕЖАТ НА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ОБЯВЯВАНЕ

Следните болести трябва задължително да бъдат обявени:

— дурин по конете

— сап

— енцефалит по конете (от всички видове, включително ВЕЕ)

— инфекциозна анемия

— бяс

— антракс

— африканска чума по конете

— везикулозен стоматит

▼M3

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

ЗДРАВНА ИНФОРМАЦИЯ (а)

Паспорт N° .....

Долуподписаният, удостоверявам (б), че еднокопитното животно, описано по-горе, отговаря на следните изисквания:

(а) то е прегледано днес и не показва никакъв клиничен признак на заболяване;

(б) то не е предназначено за клане съгласно национална програма за ликвидиране на заразни или инфекциозни болести;

(в) — то не идва от територията или част от територията на държава-членка/трета страна, която е обект на ограничения поради африканска чума по конете (в), или

идва от територията или част от територията на държава-членка, която е била обект на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер, и е преминало със задоволителни резултати тестовете, предвидени в член 5, параграф 3 от Директива 90/426/ЕИО в карантинна станция с ..... между ..... и ..... (в);

— не е ваксинирано срещу африканска чума по конете или е било ваксинирано срещу африканска чума по конете на ..... (в) (г);

(г) не идва от стопанство, което е било обект на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер, нито е имало контакт с еднокопитно животно от стопанство, което е било обект на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер:

— в рамките на шест месеца, в случай на еднокопитно животно, за което има съмнения, че е заразено с пурин, от датата на последния действителен или възможен контакт с болно животно. В случай на жребец, обаче, забраната се прилага, докато животното се кастрира,

— в рамките на шест месеца в случай на сап или енцефаломиелит по еднокопитни животни, от деня, в който еднокопитните животни, страдащи от въпросната болест, са заклани,

— в случай на инфекциозна анемия, до датата, на която заразените животни са били заклани, останалите животни са показали отрицателна реакция на два Когинс теста, проведени на интервал от три месеца един от друг,

— в рамките на шест месеца от последния случай, в случай на везикулозен стоматит,

— в рамките на един месец от последния случай, в случай на бяс,

— в рамките на 15 дни от последния случай, в случай на антракс;

— в случай, че всичките животни от видове, податливи на болестта, които се намират в стопанството, са били заклани и помещенията са били дезинфекцирани за период от 30 дни, считано от деня, в който животните са били унищожени и помещенията са били дезинфекцирани, освен в случай на антракс, когато периодът на забрана е 15 дни;

(д) доколкото ми е известно, то не е било в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна или заразна болест в рамките на период от 15 дни преди съставянето на настоящата декларация.

►(1) (е) в момента на проверката те са били годни да бъдат транспортирани по предвидения маршрут, съгласно разпоредбите на Директива 91/628/ЕИО (д). ◄

Дата	Място	Подпис и печат на официалния ветеринарен лекар (1)

(1) Име с главни букви и длъжност.

(а) Тази информация не се изисква, когато има двустранно споразумение в съответствие с член 6 от Директивата 90/426/ЕИО на Съвета.

(б) Валидно в рамките на 10 дни.

(в) Ненужното се зачертава.

(г) Датата на ваксинацията трябва да бъде вписана в паспорта.

►(2) (д) Тази декларация не освобождава превозвачите от задълженията им в съответствие с действащите общностни разпоредби, по-специално относно годността на животните да бъдат транспортирани. ◄

▶(1) (2) M5

▼M3

ПРИЛОЖЕНИЕ B

ОБРАЗЕЦ

ЗДРАВЕН СЕРТИФИКАТ

за търговия между държавите-членки на ЕИО

ЕДНОКОПИТНИ ЖИВОТНИ

N°: .....

Държава-членка на изпращане: .....

Отговорно министерство: .....

Отговорен териториален отдел: .....

I. **Брой на еднокопитни животни:** .....

II. **Идентификация на еднокопитните животни:**

Брой еднокопитни животни (1)	Видове кон, магаре, муле, катър	Порода Възраст Пол	Метод на идентификация и идентификация (2)

(1) В случай на животни за клане, вид на специалната маркировка.
(2) Паспорт, идентифициращ еднокопитното животно, може да бъде приложен към настоящия сертификат, при условие че номерът му е посочен.

III. **Произход и местоназначение на животното/ите**

Животното/животните трябва да бъде/бъдат изпратено/изпратени

от: .....
(място на износ)

за: .....
(държава-членка и местоназначение)

Име и адрес на изпращача: .....

.....

Име и адрес на получателя: .....

.....

IV. **Здравна информация (а)**

Долуподписаният, удостоверявам, че животното/животните, описано/описани по-горе, отговаря/отговарят на следните изисквания:

1. то/те е/са прегледано/прегледани днес и не показва/показват никакъв клиничен признак на заболяване;
2. то/те не е/са предназначено/предназначени за клане съгласно национална програма за ликвидиране на заразни или инфекциозни болести;

(а) Тази информация не се изисква, когато има двустранно споразумение в съответствие с член 6 от Директива 90/426/ЕИО.

▼M3

3. — то/те не идва/идват от територията или част от територията на държава-членка/трета страна, която е обект на ограничения поради африканска чума по конете,

или

то/те идва/идват от територията или част от територията на държава-членка, която е била обект на забрана поради африканска чума по конете, и е/са преминало/преминали, със задоволителни резултати, тестовете, предвидени в член 5, параграф 3 от Директива 90/426/ЕИО на Съвета в карантинна станция в..... между .....и ..... (б);

— то/те не е/са ваксинирано/ваксинирани срещу африканска чума по конете

или

то/те е/са било/и ваксинирано/ваксинирани срещу африканска чума по конете на ..... (б);

4. то/те не идва/идват от стопанство, което е било обект на забрана по причини, от ветеринарно-санитарен характер , нито е имало контакт с еднокопитни животни от стопанство, което е било обект на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер:

— в рамките на шест месеца, в случай на животно, за което има съмнения, че е заразено с дурин, от датата на последния действителен или възможен контакт с болно животно. В случай на жребец, обаче, забраната се прилага, докато животното се кастрира,

— в рамките на шест месеца, в случай на сап или енцефаломиелит по еднокопитни, считано от деня, в който еднокопитните животни, страдащи от въпросната болест, са заклани,

— в случай на инфекциозна анемия, до датата, на която инфектираните животни са били заклани, останалите животни са дали отрицателна реакция на два Коггинс теста, проведени през интервал от три месеца един от друг,

— в рамките на шест месеца от последния случай, в случай на везикулозен стоматит,

— в рамките на един месец от последния случай, в случай на бяс,

— в рамките на 15 дни от последния случай, в случай на антракс;

— в случай, че всичките животни от видове, податливи на болестта, които се намират в това стопанство, са били заклани и помещенията са били дезинфекцирани за период от 30 дни, считано от деня, в който животните са били унищожени и помещенията са били дезинфекцирани, освен в случай на антракс, когато периодът на забрана е 15 дни;

5. доколкото ми е известно, то/те не е/са било/били в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна или заразна болест в рамките на период от 15 дни преди съставянето на настоящата декларация.

►(2) 6. В момента на проверката то/те е/са било(и) годно(и) да бъде(ат) транспортирано(и) по предвидения маршрут, съгласно разпоредбите на Директива 91/628/ЕИО (г). ◄

V. **Настоящият сертификат е валиден за срок от 10 дни.**

(Място) ....., (дата) .....

Печат

.....

(Подпис)

(Името с главни букви и длъжност на ветеринарния лекар, който подписва сертификата) (в)

(б) Зачертава се ненужното.

(в) В Германия „Beamteter Tierarzt"; в Белгия „Inspecteur vétérinaire" или „Inspecteur Dierenarts"; във Франция „Vétérinaire officiel"; в Италия „Veterinario ufficiale"; в Люксембург „Inspecteur vétérinaire"; в Нидерландия „Officieel Dierenarts"; в Дания „Embeds Dyrlæge"; в Ирландия „Veterinary Inspector"; в Обединеното кралство „Veterinary Inspector"; в Гърция „Επίσημος κτηνίατρος"; в Испания „Inspector Veterinario" и в Португалия „Inspector Veterinário";►(1) в Австрия „Amtstierarzt"; в Финландия „kunnaneläinlääkäri или kaupungineläinlääkäri или länine-läinlääkäri/kommunalveterinär или stadsveterinär или länsveterinr"; в Швеция „länsveterinär, distriktsveterinär или gräns veterinär" ◄;

►(4) в Чешка република „veterinární inspektor"; в Естония „veterinaarjärelevalve ametnik";в Кипър „Επίσημος Κτηνίατρος"; в Латвия „veterinārais inspektors";в Литва „veterinarijos inspektorius";в Унгария „hatósági állatorvos";в Малта „veterinarju uffiċjali"; в Полша „urzędowy lekarz weterynarii";в Словения „veterinarski inšpektor";в Словашка република „veterinárny inšpektor" ◄; ►(5) в България „ветеринарен инспектор"; в Румъния „medic veterinar autorizat". ◄

►(3) (г) Тази декларация не освобождава превозвачите от задълженията им в съответствие с действащите общностни разпоредби, по-специално относно годността на животните да бъдат транспортирани. ◄

►(1) A1

►(2) M5

►(3) A2

►(4) M9

▼M6

ПРИЛОЖЕНИЕ Г

АФРИКАНСКА ЧУМА ПО КОНЕТЕ

ДИАГНОЗА

Реагенти за ензимосвързани имунопоглъщани анализи (ЕЛАЙЗА), описани по-долу, могат да бъдат получени от референтната лаборатория на Общността или от референтните лаборатории на МБЕ за африканска чума по конете.

1. КОНКУРЕНТЕН ЕЛАЙЗА ЗА РАЗКРИВАНЕ НА АНТИТЕЛА НА ВИРУСА НА АФРИКАНСКАТА ЧУМА ПО КОНЕТЕ (AHSV)(ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН ТЕСТ)

   Конкурентият ЕЛАЙЗА се използва за разкриване на определени антитела на AHSV в серума на всякакви клетки от коне. Широкоспектърният, ширококлонов, имунен антивирусен серум от морско свинче (наричан по-долу „антисерум от морско свинче“) е серогрупово определен и може да разкрива всякакви познати серотипове на вируса на африканската чума по конете.

   Принципът на теста е прекъсването на реакцията между антигена на вируса на африканската чума по конете и антисерума на морското свинче чрез тестова серумна проба. Антителата на вируса на африканската чума по конете от тестовата серумна проба ще се съревновават с тези от антисерума на морското свинче, което ще има за резултат намаляване на очакваното оцветяване (след добавяне на ензим означен антиморско свинче, антитяло и разтвор). Серумите могат да се тестват и в един разтвор 1 към 5 (метод за серуми в единствен разтвор) или могат да бъдат титрувани (метод на серумно титруване), за да дадат крайните точки на разтвора. Стойности на приемане над 50 % могат да бъдат тълкувани като положителни.

   Описаният по-долу тестов протокол се използва в Регионалната референтна лаборатория за африканска чума по конете в Pirbright, Великобритания.

   1.1. **Описание на теста**

      1.1.1. *Подготовка на плочки*

      1.1.1.1. Покрийте плочките с ЕЛАЙЗА с антигени от вируса на африканската чума по конете, извлечени от инфектирани клетъчни култури и разтворени в карбонатен/бикарбонатен буфер, pH 9,6. Сложете в инкубатор плочките с ЕЛАЙЗА през нощта при температура 4 °C.

      1.1.1.2. Измийте плочките 3 пъти чрез мокрене и изпразване на резервоарчетата с фосфатен физиологичен разтвор, pH 7,2—7,4 и изсушете с попивателна хартия.

      1.1.2. *Контролни резервоари*

      1.1.2.1. Титрувайте положителният контролен серум в два пъти разтворени серии, от 1 към 5 до 1 към 640, през колона 1 в блокиращия буфер (фосфатния физиологичен разтвор, съдържащ 0,05 % (v/v) Туин-20, 5,0 % (w/v) обезмаслено мляко на прах (Cadbury's Marvel ^{TM}) и накрая 1 % (v/v) серум от възрастно говедо), за да се получи краен обем от 50 микролитра/резервоарче.

      1.1.2.2. Добавете 50 микролитра от контролен отрицателен серум в разтвор 1 към 5 (10 микролитра серум плюс 40 микролитра блокиращ буфер) към резервоари А и Б от колона 2.

      1.1.2.3. Добавете 100 микролитра/резервоарче блокиращ буфер към резервоарчета В и Г от колона 2 (празна).

      1.1.2.4. Добавете 50 микролитра блокиращ буфер към резервоари Д, Е, Ж и З от колона 2 (контрол от морско свинче).

      1.1.3. *Метод за серуми в единствен разтвор*

      1.1.3.1. Прибавете разтвор 1 към 5 на всеки тестов серум в блокиращия буфер, за да се удвоят резервоарчетата от

▼M6

колони 3—12 (10 микролитра серум плюс 40 микролитра блокиращ буфер).

или

1.1.4. *Метод на титруване на серума*

1.1.4.1. Подгответе двойно разтворени серии от всеки тестов модел (от 1 към 5 до 1 към 640) в блокиращ буфер в осем резервоарчета от единични колони (3—12).

след това

1.1.5. Добавете 50 микролитра от антисерум на морско свинче, предварително разтворен в блокиращ буфер, към всички резервоарчета, освен в празните резервоарчета от плочката с ЕЛАЙЗА (всички резервоарчета сега съдържат краен обем от 100 микролитра).

1.1.5.1. Инкубирайте за 1 час при 37 °C в ротативен уред за бъркане на течности.

1.1.5.2. Измийте плочките три пъти и ги изсушете както преди.

1.1.5.3. Добавете към всяко резервоарче 50 микролитра серум антиморско свинче, получен от заек, конюгиран с пероксид от хрян (HRP) и предварително разтворен в блокиращ буфер.

1.1.5.4. Инкубирайте за 1 час при 37 °C в ротативен уред за бъркане на течности.

1.1.5.5. Измийте плочките три пъти и ги изсушете както преди.

1.1.6. *Хромоген*

Подгответе разтвор хромоген орто-фенилдиамин (OPD) според инструкциите на производителя (0,4 милиграма/-мililитър в стерилна дестилирана вода) преди употреба. Добавете субстрат (водороден пероксид = H_2O_2), за да даде крайна концентрация 0,05 % (v/v)(1 към 2000 на 30 % H_2O_2). Добавете 50 микролитра от разтвора OPD към всеки резервоар и оставете чинийките за 10 минути в стайна температура. Спрете реакцията чрез добавяне на 50 микролитра/резервоар 1M сярна киселина на резервоарче (H_2SO_4).

1.1.7. *Отчитане*

Отчетете спектрофотометрично на 492 нанометра.

1.2. **Изразяване на резултатите**

1.2.1. Чрез използването на софтуерен пакет отпечатайте стойностите на оптичната плътност (OD) и процентното поемане (PI) за тестовите и контролни серуми, базирано на средната стойност, отчетена от четирите контролни резервоарчета от морски свинчета. Данните, отчетени като стойности на OD и процентното поемане се използват, за да се определи дали тестът е извършен в рамките на допустимите граници. Горните контролни граници (UCL) и долните контролни граници (LCL) за контрола от морско свинче са респективно между 1,4 и 0,4 стойности на OD. Крайното титруване на положителния контрол, базирано на 50 % процентно поемане, трябва да е 1 към 240 (в рамките на 1 към 120 до 1 към 480). Всяка чинийка, която не отговаря на горните критерии, трябва да бъде отхвърлена. Обаче ако титърът на положителния контролен серум е по-голям от 1 към 480 и тестовите проби са все още отрицателни, тогава отрицателните тестови проби могат да бъдат приети.

Резервоарите с удвоен обем с отрицателен контролен серум и празните резервоарчета с удвоен обем трябва да отчитат стойности на процентното поемане между + 25 % и –25 % и между + 95 % и + 105 % респективно. Невлизането в тези граници не елиминира резултатите от чинийката, но подсказва развиването на оцветяване на заден план.

▼**M6**

1.2.2. Диагностичният праг (стойност на отрязване) за тестовия серум е 50 % (PI 50 %). Проби, отчитащи стойности на процентно поемане по-голямо от 50 %, се считат за положителни. Проби, отчитащи стойности на процентно поемане, по-малко от 50 %, се считат за отрицателни.

Проби, които отчитат стойности на процентно поемане над и под прага за резервоарчетата с удвоен обем, се считат за съмнителни. Такива проби могат да се тестват отново чрез метода за серуми в единствен разтвор или чрез титруване. Положителните проби могат също да се титруват, за да дадат сведение за степента на положителност.

Изглед на метода за серуми в единствен разтвор

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	C +		Тестов серум									
А	1:5	C –	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
Б	1:10	C –	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
В	1:20	празно										
Г	1:40	празно										
Д	1:80	CC										
Е	1:160	CC										
Ж	1:320	CC	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
З	1:640	CC	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

C – = отрицателна проверка
C + = положителна проверка
CC = проверка морско свинче

Титруване на серума

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
	C +		Тестов серум									
А	1:5	C –	1:5									1:5
Б	1:10	C –	1:10									1:10
В	1:20	празно	1:20									1:20
Г	1:40	празно	1:40									1:40
Д	1:80	CC	1:80									1:80
Е	1:160	CC	1:160									1:160
Ж	1:320	CC	1:320									1:320
З	1:640	CC	1:640									1:640

C – = отрицателна проверка
C + = положителна проверка
CC = проверка морско свинче

2. НЕПРЯК ЕЛАЙЗА ТЕСТ ЗА РАЗКРИВАНЕ НА АНТИТЕЛА НА ВИРУСА НА АФРИКАНСКАТА ЧУМА ПО КОНЕТЕ (ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН ТЕСТ)

Описаният по-долу тест е в съответствие с описанието на теста в глава 2.1.11 на *Ръководство за стандарти за диагностични тестове и ваксини на МБЕ*, четвърто издание, 2000 г.

▼M6

Рекомбинатният VP7 протеин е използван като антиген за определяне на антителата на вируса на африканската чума по конете с висок индекс на чувствителност и определяне. Други предимства са, че той е стабилен и не се инфектира.

2.1. **Тестова процедура**

2.1.1. *Твърда фаза*

2.1.1.1. Чинийките с ЕЛАЙЗА се покриват с рекомбиниращ протеин AHSV-4 VP7, разтворен в карбонатен/бикарбонатен буфер, pH 9,6 Инкубирайте чинийките за една нощ при 4 °C.

2.1.1.2. Измийте чинийките пет пъти с дестилирана вода, съдържаща 0,01 % (v/v) Туин-20 (измиващ разтвор). Внимателно оставете чинийките върху абсорбиращ материал, за да премахнете остатъчен измиващ разтвор.

2.1.1.3. Блокирайте чинийките с фосфатен физиологичен разтвор + 5 % (w/v) обезмаслено мляко (Nestlé обезмаслено мляко на прах ™), 200 микролитра/резервоарче за 1 час при 37 °C.

2.1.1.4. Махнете блокиращия разтвор и изтръскайте внимателно чинийките в абсорбиращ материал.

2.1.2. *Тестови проби*

2.1.2.1. Серумните проби за тестване, положителните и отрицателните контролни серуми се разтварят 1 към 25 във фосфатен физиологичен разтвор + 5 % (w/v) обезмаслено мляко + 0,05 % (v/v) Туин-20, 100 микролитра на резервоарче. Инкубирайте 1 час при температура 37 °C.

За титруване направете серия от двойни разтвори от 1 към 25 (100 микролитра/резервоарче), един серум на колона от чинийки, и направете същата операция с положителните и с отрицателните проверки. Инкубирайте за 1 час при 37 °C.

2.1.2.2. Измийте чинийките, както е показано в стъпка 2.1.1.2.

2.1.3. *Смесване*

2.1.3.1. Смесете 100 микролитра на резервоарче от пероксидаза от цвекло – смесена с анти-конски гама-глобулин, разтворен във фосфатен физиологичен разтвор + 5 % обезмаслено мляко + 0,05 % Туин-20 с pH 7,2. Инкубирайте 1 час при температура 37 °C.

2.1.3.2. Измийте чинийките, както е показано в стъпка 2.1.1.2.

2.1.4. *Хромоген/Субстрат*

2.1.4.1. Добавете 200 микролитра/резервоарче от разтвор хромоген/субстрат (10 ml от 80,6 mM DMAB (диметил аминобензалдехид) + 10 ml от 1,56 mM MBTH (3-метил-2-бензо-тиазолин хидразон хидрахлорид) + 5 микролитра H_2O_2).

Развиването на цвят се спира с добавянето на 50 микролитра от 3N H_2SO_4 след около 5—10 минути (преди започване на оцветяването на отрицателната проверка).

Други хромогени като ABTS (2,2'-Азино-бис-[3-етилбензоатхиазолин-6-сериста киселина]), TMB (тетраметил бензидин) или OPD (орто-фетилдиамин) могат също да се използват.

2.1.4.2. Отчетете чинийките на 600 нанометра (или 620 нанометра).

2.2. **Интерпретиране на резултатите**

2.2.1. Изчислете праговата стойност чрез добавяне на 0,6 към стойността на негативната проверка (0,6 е стандартното отклонение, получено от група от 30 отрицателни серума).

▼M6

2.2.2. Тестови проби, даващи стойности на поглъщане под стойността на изрязване, се считат като отрицателни.

2.2.3. Тестови проби, даващи стойности на поглъщане над стойността на изрязване + 0,15 се считат като положителни.

2.2.4. Тестови проби, даващи усреднени стойности на поглъщане, са съмнителни и трябва да се приложи втора техника за потвърждаване на резултата.

3. БЛОКИРАЩ ТЕСТ ЕЛАЙЗА ЗА РАЗКРИВАНЕ НА АНТИТЕЛА НА ВИРУСА НА АФРИКАНСКАТА ЧУМА ПО КОНЕТЕ (ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН ТЕСТ)

Блокиращият тест ЕЛАЙЗА е предназначен за откриване на специфични антитела на вируса на африканската чума по конете в серум от всякакви възприемчиви видове. VP7 е най-големият антигенен вирусен протеин на африканската чума по конете и присъства в деветте серотипа. Поради това, че моноклоналното антитяло (Mab) също е насочено срещу VP7, анализът ще даде висока степен на чувствителност и определеност. Нещо повече, рекомбинантният VP7 антиген е напълно безвреден и дава висока степен на сигурност.

Принципът на теста е прекъсване на реакцията между рекомбинантият VP7, като антигенът се свързва с чинийката с ЕЛАЙЗА и конюгираното моноклонално антитяло, специфично за протеина VP7. Антителата в тестовия серум ще блокират реакцията между антигена и моноклоналното антитяло, което ще има за резултат намаляване на оцветяването.

Описаният по-долу тест е проведен в Референтната лаборатория на Европейската общност за африканска чума по конете в Algete, Испания.

3.1. **Тестова процедура**

3.1.1. *Чинийки с ЕЛАЙЗА*

3.1.1.1. Чинийките с ЕЛАЙЗА се покриват с рекомбинант AHSV-4 VP7, разтворен в карбонатен/бикарбонатен буфер, pH 9,6 Инкубирайте чинийките за една нощ при 4 °C.

3.1.1.2. Измийте чинийките пет пъти с фосфатен физиологичен разтвор, съдържащ 0,05 % (v/v) Туин-20.

3.1.1.3. Стабилизирайте чинийката чрез третиране със стабилизиращ разтвор (за да позволите по-дълго съхранение при температура от 4 °C, без загуба на дейност) и ги изсушете в абсорбиращ материал.

3.1.2. *Тестови проби и контроли*

3.1.2.1. За отсяване: разтворете тестови серуми и контроли 1 към 10 пряко на чинийките във фосфатен физиологичен разтвор, за да дадат краен обем 100 милилитра/резервоарче. Инкубирайте 1 час при температура 37 °C.

3.1.2.2. За титруване: Подгответе двойно разтворени серии от тестови серуми и положителни контроли (100 микролитра/резервоарче) от 1 към 10 до 1 към 1 280 в осем резервоарчета. Негативните контроли се тестват в разтвор 1 към 10.

3.1.3. *Смесване*

Добавете 50 микролитра предварително разтворена пероксидаза от хрян — смесена с моноклонално антитяло (моноклонални антитела, специфични за антигена VP7) към всеки резервоар и я смесете внимателно, за да гарантирате хомогенност. Инкубирайте 30 мин при температура 37 °C.

3.1.4. Измийте чинийките пет пъти с фосфатен физиологичен разтвор и ги изсушете.

▼M6

3.1.5. *Хромоген/Субстрат*

Добавете 100 микролитра/резервоарче разтвор хромоген/-субстрат (1 ml ABTS (2,2'-Азино-бис-[3-етилбензотиазолин-6-сериста киселина]) 5 милиграма/милилитър + 9 милиграма/милилитър субстратен буфер (0,1 M фосфатно-цитратен буфер pH 4, съдържащ 0,03 % H_2O_2) и инкубирайте 10 минути при стайна температура. Образуването на цвят се спира с добавяне на 100 микролитра/-резервоарче 2 % (w/v) натриев додецил сулфат.

3.1.6. *Отчитане*

Отчетете на 405 нанометра в рийдър за ЕЛАЙЗА.

3.2. **Интерпретиране на резултатите**

3.2.1. *Валидиране на анализа*

Тестът е валиден, когато оптичната плътност на негативните контроли е по–висока от 1,0 и оптичната плътност на положителните контроли е по-ниска от 0,2

3.2.2. *Изчисляване на изключването*

$$\text{Положително изключване} = \text{ОК}–((\text{ОК}–\text{ПК}) \times 0,3)$$

$$\text{Отрицателно изключване} = \text{ОК}–((\text{ОК}–\text{ПК}) \times 0,2)$$

Където ОК е оптическата плътност на отрицателните контроли, а ПК е оптическата плътност на положителните контроли.

3.2.3. *Интерпретиране на резултатите*

Проби с оптическа плътност, по-ниска от точката на изключване на положителните контроли, следва да се считат за положителни за антитела на вируса на африканската чума по конете.

Проби с оптическа плътност, по-висока от точката на изключване на отрицателните контроли, следва да се считат за отрицателни за антитела на вируса на африканската чума по конете.

Проби със стойности на оптическа плътност между тези две стойности следва да се считат за съмнителни и животните да бъдат тествани отново след две до три седмици.